

*Viktor Konjar***UJET SEM V MOLK**

Prihajam v kraj, od koder molk pozabe
me kliče v svoja davna domovanja.
Ne žene me viharna slast iskanja.
Nasmiham se opoju mrtve vabe.

Tod tvoja dlan mi je dajala piti,
prijazna lica so se mi smehljala.
Drug v drugem sončni vzhod sva dočakala.
Robovi dne bili so kot umiti.

Vem, šepnil sem ti: sem, v ta kraj, znabiti,
se bova v poznih dneh še kdaj vrnila.
Z mehko roko si se me oklenila.
Bil je trepet vseh strun v objemu biti.

A zdaj in tu se v meni nič ne zgane.
Nobena struna noče zazveneti.
Ni rane, ki bi zmogla še boleti.
Slasti nekdanjosti so pokopane.

*

Vrnitev v mir, na jaso, ki je cilj
vseh dolgih cest –
vrnitev k sebi, k toplim strunam trav.
Vrnitev v kraj, kjer se je svet začel,
vrnitev v svet, kjer se bo čas končal.
Tu bom izživel, kar mi je užiti
še toplih ur, ravsutih v slap življenja.

Nihče naj me ne išče in ne vabi.

Iz mene kliče radoživa slast:
ostani tu, prepusti se pozabi.

*

V pokrajini, kjer noč je polna krikov
in šopi suhih trav šuštiijo v vetru,
se pogovarjam z davnimi obrazi.

Prihajajo pomladno nasmejani.
Na gozdnih jasad,
v gnezdih sončnih juter.
ob rekah, ki srebrijo sled brezkončij,
med zrelim žitom, v valovanju barv,
sledim nasmehom njihovih prihajanj.

Nenadoma podoba se razblini.
Kot mrtve ribe v izsušeni strugi
besede mi v glasilkah obtičijo.
V pokrajinah šuštečih trav in vetra
nikogar ni. Preplavlja me samota.
Pogovor je zastal. Le nočni kriki
oglašajo se z dna temačne jase.

*

Za temi gorami, za morji, za dnevi,
tam onstran ni nič, kar bilo bi drugače.

Enake so vode, enaki odsevi
in kraji in ceste in gozdne globače.

Enake so ptice, enake so zarje
v širjavah ravnin pod obokom neba.

Spoznaš, ko prebiješ se tja skoz viharje,
da vse so daljave brez konca, brez dna.

Tam onstran vseh dni,
vseh gora in vseh morij,
kamor te zvablajo klici iskanj,
je venomer isto brezbrežje obzorij.

Je svet, ki si v njem, a ne veruješ vanj.

*

Tu, vrhu gore, kjer so kot na dlani
stičišča vseh višin, globin, razdalj,
ki si nekoč bil njihov bog in kralj,
so zdaj samo okruški razmetani.

Vse je zdrobljeno, kot bi težki valj
pregazil goro. Črni, glasni vrani
temnijo zrak. Oblaki so razklani.
Obzorja skriva vedno večja dalj.

Nič več ne glej, nič več se ne oziraj.
Pred tabo je samo še pot v dolino,
ki strma bo, kamnita kakor zmeraj.

Zazri se vase, v molk in bolečino.
Ničemur onstran več se ne razpiraj.
Slovo od gore spremlja te v globino.

*

Vsak dan ga gledam: tava, nekaj išče,
kdaj kdaj zaide na pokopališče,
ozira se, strmi, nekoga čaka,
a ker ga ni, spet nemo odkoraka
med hišami, ki se omet jim kruši,
s sivino v dnu zenic, globoko v duši.

Ko včasih tih, samotni pride mimo,
kako si kaj, ga vprašam. Ah, živimo . . .
Pogleda in besede vase skriva.
Nikoli več jih ne izgovoriva.

Vzdolž cest, ki so kot sluzasti kanali,
se vleče senca ranjene živali.
Ne grem za njim, a skušam doumeti,
da rad bi skril se kje v temačni kleti,
kjer bi si celil razboljeno rano.

Vse, kar je z njim, mi blizu je in znano,
kot da sem on – in on je v meni, z mano.

*

Velika okna se zapro za mano.
Vratar ugaša luč, zastira dver

in spremlja me s pozdravom brez besed,
ko pod svetilko, ravnokar prižgano,
odmikam se v jesenski mrč, v večer,
kjer se za mano zgublja prazna sled.

Nebo prekriva dež in kot razklane
so veje, ki se pno nad pot.
Park šelesti. Brez misli stopam vanj.
Ničesar, kar boli, nobene rane
ne nosim s sabo v tisti skrivni kot,
ki zablja me v temo in v molk iskanj.

*

Sivi kamen
v mrzlem miru gore.

Rob drevesa,
zraslega z obzorjem.

Pod oblake
pno se prazna polja.

Moja okna
zro v globeli molka.

*

Iz molka se oglašá zvok rogov.
Še slišim lajež zdraženih goničev.
Nebo se zgrinja. Dokončan je lov.

Pač pride dan, ko zveš, da za gorami,
za sedmimi, devetimi, vsemi,
kar jih na razprostrti panorami
pokrajine krog tebe, v tebi ždi,
ničesar ni.

*

Tu je zdaj kraj, kjer se pohod konča.
Prehodil sem globačce, lezel v grape,
se vzpenjal prek robov do strmih skal,
se spuščal, zdrsnil, kajkrat bil krvav
– in znova, brez premora, kot žival,

ki sama v sebi najde moč in vero,
neznano pot, zazrto v cilj, iskal.
Tu je zdaj kraj, kjer se pohod konča.
Ozrem se. Prazen je pogled nazaj.

*

Čez vse, kar je bilo, stoteren križ.

Za belo ladjo, ki je plula v soncu,
izginja sled.
Pod sivim nebom, ki se je zgrnilo
nad borov gozd,
ždi onemogli molk.

Ničesar več, ne ptic ne rož ne vzklikov,
ki so oznanjali visoki dan.
Obok, razpet nad mano, je teman.
Večer vsega, kar je bilo in bo.

Naj tvegam upanje, da je vrnitev?